

Where do we go from here?
Reading the Mei Hashiloach on the closeness of Torah to our lives

Mordechai Yosef Leiner of Izbica was a Hasidic thinker and founder of the Izhbitza-Radzyn dynasty. He is best known for his work Mei Hashiloach, a compilation of his teachings by his grandson, in which he expressed his belief in pre-determinism. He was a disciple of R' Simcha Bunim of Pshischa and R' Menachem Mendel of Kotzk. His leading disciple was Rabbi Yehuda Leib Eiger, grandson of Rabbi Akiva Eiger. His students included Rabbi Zadok HaKohen of Lublin, his son, Rabbi Yaakov Leiner and his grandson Rabbi Gershon Henoch Leiner of Radzyn.

*Mei Hashiloach: Author: Mordechai Leiner. Composed: Izbica, c.1840 - c.1860 CE.
 A famous collection of Rabbi Mordechai Leiner's thoughts and sermons on the weekly parsha, on holidays and on various other texts, they were gathered by his grandson. Some of the unconventional observations about personal struggle and the practice of halakha in this book have elicited renewed interest in the last several decades.*

Deuteronomy 30:11-14

For this commandment which I command thee this day, it is not hidden from thee, neither is it far off.	כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם לֹא-נִפְלְאָת הִוא מִמֶּךָ וְלֹא רְחֹקָה הִוא:
It is not in heaven, that thou shouldst say, Who shall go up for us to heaven, and bring it to us, that we may hear it, and do it?	לֹא בַשָּׁמַיִם הִוא לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה-לָנוּ הַשָּׁמַיְמָה וְיִקְחֶתָּה לָנוּ וְיִשְׁמַעֲנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָּה:
Nor is it beyond the sea, that thou shouldst say, Who shall go over the sea for us, and bring it to us, that we may hear it, and do it?	וְלֹא-מֵעֵבֶר לַיָּם הִוא לֵאמֹר מִי יַעֲבֹר-לָנוּ אֶל-עֵבֶר הַיָּם וְיִקְחֶתָּה לָנוּ וְיִשְׁמַעֲנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָּה:
But the word is very near to thee, in thy mouth, and in thy heart, that thou mayst do it.	כִּי-רָחוֹב אֵלַיִךְ הַדָּבָר מְאֹד בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ: {ס}

Zohar Bamidbar Korach 1:1 Composed: Middle-Age Spain, c.1100 – c.1400 CE

The Zohar is the central work of the Jewish mystical tradition of Kabbalah. Traditionally attributed to the second-century sage Rabbi Shimon bar Yochai, the Zohar's authorship has been subject to debate from the time it first appeared in 13th-century Spain. The work centers around Rabbi Shimon and his students as they travel the land of Israel and interpret the Torah esoterically. Written primarily in a cryptic form of Aramaic, the Zohar discusses topics such as the nature of God, the soul, and the creation of the world.

"And Korach the son of Izhar, the son of Kohath, the son of Levi, and Dathan and Abiram, the sons of Eliab, and On the son of Peleth, of the sons of Reuben, took men." Rabbi Aba opened and said: "They are more desirable than gold, and more than much fine gold; and sweeter than honey, and than the liquor of the honeycomb." (Psalm 19:10) How lofty are the words of the Torah and how precious they are! They are desired Above and are desired by all, for they make up the Holy Name. He who takes care of the Torah takes care of the Holy Name and is saved by it from everything. He is saved in this world and is saved in the world to come. Come and see: he who takes care of the Torah is clinging to the tree of life and is part of everything, as it is written: "It is a tree of life to those who cling to it" (Proverbs 3:18).

וַיִּקַּח קֹרַח בֶּן יִצְחָר בֶּן קֹהָת בֶּן לֵוִי וְגו'. רַבִּי אַבָּא פָתַח (תהילים י"ט:י"א) הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב וּמִפָּז רַב וּמִתּוֹקִים מִדְּבַשׁ וְנוֹפֶת צוּפִים. כִּמָּה עֲלָאִין פִּתְגָמֵי אוֹרֵייתָא, כִּמָּה יִקְרִין אִינוֹן, תְּאִיבִין אִינוֹן לְעִילָא, תְּאִיבִין אִינוֹן לְכָלָא. בְּגִין דְּאִינוֹן שְׂמָא קִדִּישָׁא. וְכָל מָאן דְּאִשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא, אִשְׁתַּדֵּל בְּשְׂמָא קִדִּישָׁא, וְאִשְׁתַּזִּיב מִכָּלָא, אִשְׁתַּזִּיב בְּעֲלָמָא דִּין, וְאִשְׁתַּזִּיב בְּעֲלָמָא דְּאִתִּי. תָּא חֲזִי, כָּל מָאן דְּאִשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא, אִחִיד בְּאִלְנָא דְּחַיִּי. כִּין דְּאִחִיד בֵּיהּ, בְּכָלָא אִחִיד, דְּכַתִּיב, (משלי ג':י"ח) עֵץ חַיִּים הִיא לַמְחַיִּים בְּהָ וְגו'.

Tanna Dvei Eliyahu (Zuta, Ch. 12) Composed: Talmudic Babylon/Italy/Israel, c.968 – c.984 CE

Tanna DeBei Eliyahu ("Teachings of the School of Elijah," also referred to as "Seder Eliyahu") is the composite name of a midrash that consists of two parts: the larger Tanna DeBei Eliyahu Rabbah and the smaller Tanna DeBei Eliyahu Zuta. The midrash reworks earlier midrashim, using them to highlight ideas like the importance of prayer and Torah study. The Talmud attributes a midrash of the same name to Elijah the prophet (Eliyahu in Hebrew), though whether the existing midrash is the one referred to in the Talmud has long been a subject of debate. Some date the work as early as the third century CE, while others date it as later as the tenth century. Parts of Tanna DeBei Eliyahu have been incorporated into Jewish liturgy and laws presented in it have been codified in the classic legal work, the Shulchan Arukh.

A parable: to what is this comparable to, to a king who had servants and they were sitting on the other side of an iron wall, and the king was declaring to them and saying anyone who fears me and loves me will ascend this iron wall and come next to me.

אם תאמר מפני מה ברא הקדוש ב"ה את היצר הרע והלא כבר יש לו תשע מאות ותשעים ותשעה אלפים רבבות של מלאכי השרת שהן מקדשין לשמו הגדול בכל יום מיציאת החמה עד שקיעת החמה הן אומרים ק' ק' ק' ה' צבאות מלא כל הארץ כבודו ומשקיעת החמה ועד יציאת החמה הן אומרים ברוך כבוד ה' ממקומו וכשנגלה הקדוש ברוך הוא על הר סיני ליתן את התורה לעמו ישראל לא נגלה אלא במאתים וארבעים ושמונה אלפים מלאכים שהן משרתים תמיד לפני הקב"ה שנאמר (תהילים ס"ח:י"ח) רכב אלקים רבותים אלפי שנאן אדני במ סיני בקדש אלא לא ברא הקב"ה את היצירה"ר אלא רק בשביל בשר ודם שהוא אוכל ושותה כבהמה והוא מוציא רעי כבהמה ובה לעבוד להקדוש ברוך הוא. משלו משל למה"ד למלך שהיו לו עבדים והיו יושבין מעבר לחומה של ברזל והיה המלך מכריז עליהם ואומר כל מי שירא אותי והוא אוהב אותי יעלה על החומה של ברזל ויבא אצלי וכל מי שהוא עולה על החומה של ברזל בודאי הוא ירא את המלך והוא אוהב את המלך וכל מי שאינו עולה בודאי הוא אינו ירא את המלך והוא אינו אוהב את המלך. מאותן שעלו על החומה לאותן שלא עלו איזה מהן חביב הוי אומר אותן שעלו על החומה. ומה שכתב של העולין על החומה ראה מה נאמר בהן (שמות כ"ד:י"ז) ומראה כבוד ה' כאשר אוכלת בראש ההר לעיני בני ישראל אבל אצל הצדיקים מה נאמר בהם (שופטים ה':ל"א) ואוהביו כצאת השמש בגבורתו מה שאין כן במלאכי השרת מה יפה כחו של בעל הבית שהוא מייפה כתר עבדיו כמו כתר. ואם תאמר מי שקרא הרבה ושנה הרבה ומי שקרא ושנה קמעא יהיה מאור פניהם שוין כאחד במאור פנים לעוה"ב. אינו כן. ברוך המקום ברוך הוא שאין לפניו משוא פנים. ומנין לך תדע לך שכן הוא צא ולמד ממשה ואהרן נדב ואביהוא וע' מזקני ישראל שהיו כולם בפרק אחד ומאור פניהם שוין כאחד וכיון שעלה משה למרום וקרא ושנה הרבה ד"ת יותר מכולם זכה שהיה מאור פניו גדול כל כך עד שלא היו בני אדם יכולין להסתכל בו שכן נאמר במקום אחר יתר מרעהו צדיק (משלי י"ב:כ"ו). וזאת היא השאלה ששאל בו חבוקק

And anyone that ascends the wall of iron surely fears the king and loves the king. And anyone that does not ascend, surely he does not fear the king, and he does not love the king. From those that ascended the wall to those that didn't ascend the wall, which of them are more beloved? You might say those who ascended the wall!

הנביא לפני הקדוש ברוך הוא ואמר לפניו רבונו של עולם מי שקרא ושנה הרבה ומי שקרא ושנה קמעא יהיה מאור פניהם שוין כאחד במאור פנים לעולם הבא ואמר לו הקדוש ברוך הוא לא אלא כל אחד ואחד לפי דרכו ועל שעמד חבוקק ודבר דברים יתרים הראה לו הקדוש ברוך הוא כל המדות שנאמרו לו למשה אבי החכמה ואבי הנביאים והראה לו מאזני צדק ואבני צדק ואיפת צדק והין צדק שנאמר (חבוקק ג':ב') ברוגז רחם תזכור אף ברוגז שיש לו להקב"ה רחמים יזכור וכן יהיה השמש נחת רוח ותענוג גדול לצדיקים לימות בן דוד ולעולם הבא. אבל רשעי עמי הארץ יהיו נדונים בה בשמש ויהיו בטלים בה שנאמר (מלאכי ג':י"ח-י"ט) ושבחתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלקים לאשר לא עבדו כי הנה היום בא בוער כתנור והיו כל זדים וכל עשה רשעה קש ולהט אותם היום הבא אמר ה' צבאות אשר לא יעזוב להם שרש וענף וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה וגו' ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם וגו'. אבל רשעי עכו"ם נידונים תמיד לדורי דורות שנאמר (ישעיהו ס"ו:כ"ד) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר. אבל חסידי עמי הארץ אעפ"י שלא קראו ולא שנו הואיל והקראו והשנו את בניהם ואין בהם עובדי ע"ז ואין בהם חמס וגזל ואין בהם ג"ע וש"ד והיו מהנין תלמידי חכמים מנכסיהן הקב"ה מביא אותם ומושיבין אצל הצדיקים ויהיו נהנים מן השמש שיוצא לצדיקים לימות בן דוד ולעולם הבא שנאמר (שם יט) ביום ההוא יהיה ישראל שלישיה למצרים ולאשור ברכה בקרב הארץ ואיני יודע מקרא זה מהו. כשהוא אומר אחר כך בסמוך אשר ברכו ה' צבאות לאמר ברוך עמי מצרים ומעשה ידי אשור ונחלתי ישראל אלו עמי הארץ שהקראו והשנו את בניהן תורה בניהן מצילין את אביהן מאותה בושא וחרפה ומאותה כלימה ומדינה של גיהנם שנאמר (שם כט) לכן כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו וגו' לא עתה יבוש יעקב מאביו יצחק ולא עתה פניו יחורו מאבי אברהם

Tikkunei Zohar Bereshit, 27:4 Composed: Middle-Age Spain (c.1100 – c.1400 CE)

Tikkunei Zohar is a major kabbalistic text. Written mostly in Aramaic, it is a collection of 70 commentaries on the the first word of the Torah, "Bereshit."

Another word:

(Gen. 27:4) *And make delicacies for me such as I have loved*
– from the performance of positive precepts,
and not such as I hate,
from the transgression of negative precepts.

ד"א

ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי
מפקודין דעשה.
ולא כאשר שנאתי
מפקודין דלא תעשה.

Taanit 10a Composed: Talmudic Babylon, c.450 – c.550 CE

Tractate Taanit ("Fast") is located in Seder Moed ("the Order of Festivals"). Its four chapters discuss laws and stories relating to fast days, with a focus on fast days enacted by Jewish courts in times of drought. The tractate also discusses praying for rain, the fast days of the 17th of Tamuz and Tisha B'Av, and the concept of ma'amadot, in which groups of laypeople witnessed sacrifices in the Temple or gathered to read Torah, pray, and fast while sacrifices were being offered.

Rabbi Oshaya said: What is the meaning of that which is written about Babylonia: "You who dwells on many waters, abundant in storehouses" (Jeremiah 51:13)? What caused Babylonia to have storehouses full of grain? You must say that it is due to the fact that it resides on many waters, the Tigris and the Euphrates Rivers, which render its land easy to irrigate. Similarly, Rav said: Babylonia is wealthy since it can grow crops for harvest even without rain. Abaye said: We hold that it is better for a land to be swampy like Babylonia, and not dry, as crops in Babylonia grow all year.

אמר רבי אושעיא, מאי דכתיב: "שְׁכֵנַת עַל מֵיִם רַבִּים רַבַּת אוֹצְרוֹת", מִי גֵרָם לְבָבָל שֶׁיְהוּ אוֹצְרוֹתֶיהָ מְלֹאוֹת בָּר, הָיִי אוֹמֵר: מִפְּנֵי שֶׁשְׁכֵנַת עַל מֵיִם רַבִּים. אָמַר רַב: עֲתִירָה בְּכָל דְּחֻצָא בְּלֹא מִיטְרָא. אָמַר אֲבָי: נְקִיטִינוּ, טוֹבְעֵנִי וְלֹא יוֹבֶשְׁנִי.

Mei HaShiloach, Volume I Volume I, Deuteronomy, Nitzavim
(Translated Betsalel Philip Edwards with my edits)

<i>"It is not in heaven, that you should say, who shall go up for us to heaven, and bring it to us, that we may hear it, and do it? Nor is it beyond the sea, that you should say, who shall go over the sea for us, and bring it to us, and make us hear it, and do it? But the word is very near unto you, in your mouth, and in your heart, that you may do it." (Devarim, 30:12–14)</i>	לא בשמים הוא ולא מעבר לים הוא.
<i>What do you think this verse is instructing us?</i>	
The Holy Zohar (in <i>Bamidbar</i> 176 and other places,) tells us, "How precious are the words of Torah! This seems as if it is beyond the sea, and then it says some more supernal words of Torah, and it seems as if it is in the highest heavens."	ואי' בווה"ק (במדבר קע"ו.) בכמה מקומות, כמה יקירין מילין דאורייתא, וזה נראה כמו מעבר לים, ואיתא עוד כמה עלאין מילין דאורייתא והוא כמו בשמים הוא,
<i>What does the Zohar add to our understanding of the verse? Based on his bringing of the Zohar, what might his question be on the verse?</i>	
This can be understood through what is written in the Tanna Dvei Eliyahu (Zuta, Ch. 12), "A parable. A mortal king builds a wall by way of which one enters vast palaces. In the wall, he opens a narrow passageway, so narrow that one who does not love the king will not exert himself to enter. Yet one who truly loves him will push himself for he knows that after difficulty, great delights await him." So too here, where initially he had not yet understood words of Torah, how high and precious they are. Then when one comes to the meaning of words of Torah, then "it is not in heaven, and not across the sea ... but it is near unto you, in your mouth," etc. Therefore, Moshe Rabeynu specifically wrote these words in this <i>Parsha</i>, which follows the fiftieth <i>Parsha</i> in the Torah, for then he had attained this level (the fiftieth gate of understanding), that of "it is not in heaven, but near."	אך ביאר זה הוא ע"פ דאיתא בתנא דבי אליהו [זוטא פרק י"ב] משל למלך בשר ודם שעשה חומה שעל ידיהם יתכנסו לפלטרין גדולים ועשה פתח צר בהחומה ומי שאינו אוהב למלך אינו מייגע עצמו והאוהב דוחק עצמו שהוא יודע שאחר הצער מיד יבא לתענוגים גדולים, וכן כאן בעוד שלא השיג ד"ת כמה עילאין וכמה יקירין אינו, וכשבא על ד"ת אז לא בשמים הוא ולא מעבר וכו' וקרוב אליך בפיך וכו', ע"כ לא אמר מרע"ה אלו הדברים רק בסדרה הזאת שהיא אחר סדרה הנו"ן, כשבאה למדרגה הזו אז לא בשמים היא וקרוב וכו',
<i>What are the stages of understanding or acquiring Torah?</i>	
This means that even though a man needs fences and boundaries while he does not yet understand words of Torah, once he understands them, he does not need this. "It is not across the sea," that is to say, he does not need to be far from the delights of this world, which we call, "a sea," for "sea" teaches of desire. Only at the beginning, for he can only initially enter into words of Torah	היינו אף שצריך האדם לגדרים וסייגים בעוד שלא השיג ד"ת, אבל כשהשיג בשלימות אינו צריך לזה. ולא מעבר לים, היינו אין צריך להיות רחוק מכל חמדת עוה"ז שנקרא ים כי ים מורה לתאוה, רק מתחילה אי אפשר לבא לד"ת רק בפרישות גדול אבל אין זה עיקר כי עיקר הוא העשיה,

through great restraint and separation from earthly delights, but this is not the main principle. The main principle is in the doing (the performance of God's will).	
<i>At what point does one need fences and at what point is one beyond them?</i>	
This is "in your mouth and in your heart to <i>do</i> it. This is the principle, as it is said in the Tikkunei Zohar (on what Isaac said to Yaakov), "'make me tasty delights that I love' [<i>Beresbit</i> , 27:4], these are positive mitzvot [that are done]." This is as it says in the Gemara (<i>Ta'anit</i> , 10a), "better a flooded land than a dry land." It is good to have even a little desire instilled in him and not to be completely dry, as we have explained on the verse (<i>Mishlei</i> , 19) "the desire of man is his kindness;" see there.	וזה בפיו ובלבבו לעשותו הוא העיקר כמ"ש בתקונים ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי אילין פקודין דעשה. וזה דאיתא בגמ' (תענית י'). טובענא ולא יובשנא היינו שטוב להיות מוטבע מעט בתאוות ולא יהיה יבש לגמרי, וכדפרשנו על פסוק תאוות אדם חסדו [ליקוטי משלי י"ט] עיי"ש.
<i>How does desire connect to these themes and to mitzvot?</i>	

God's World BY EDNA ST. VINCENT MILLAY *Edna St. Vincent Millay was an American lyrical poet and playwright. Millay was a renowned social figure and noted feminist in New York City during the Roaring Twenties and beyond.*

O world, I cannot hold thee close enough!
 Thy winds, thy wide grey skies!
 Thy mists, that roll and rise!
 Thy woods, this autumn day, that ache and sag
 And all but cry with colour! That gaunt crag
 To crush! To lift the lean of that black bluff!
 World, World, I cannot get thee close enough!

Long have I known a glory in it all,
 But never knew I this;
 Here such a passion is
 As stretcheth me apart,—Lord, I do fear
 Thou'st made the world too beautiful this year;
 My soul is all but out of me,—let fall
 No burning leaf; prithee, let no bird call.